

PRŮTOK

24

STUDENTSKÝ INFORMAČNÍ SERVIS

CEAUȘESCU EROIZM - ROMANIA KOMUNIZM

V Temešváru jsou největší průmyslové závody obsazeny stávkujícími dělníky, kteří požadují okamžité odstoupení vedoucích stranických a vládních funkcionářů. V případě nesplnění tohoto požadavku hodlají dělníci všechny významné podniky ve městě vyhodit do povětří.

Včera dopoledne v Bukurešti vystoupil vedoucí představitel současné hrůzovlády N. Ceaușescu s dalším plamenným projevem plným imperialistů, fašistů a chuligánů. Tleskala mu dvacetitřicetiletá klaka zfanatizovaných existencí.

Studenti Lékařské fakulty UP Olomouc ve spolupráci s Fakultní nemocnicí a ČSČK připravují pomoc raněným rumunským občanům. V těchto hodinách se připravují automobily se zdravotnickým materiálem. Jakmile bude vydán pokyn Mezinárodního červeného kříže, vyrazí.

U Svaté Trojice se včera v 17.00 konal protestní mítink proti zvrácení Ceaușescova režimu. Velké pobouření vyvolala zpráva o zavraždění 36 dětí v kostele, kde se modlily za své padlé rodiče.

OTEVŘENÝ DOPIS

k rukám generálního tajemníka OSN, pana Javiera Perese de Cuellar

My, českoslovenští studenti, kteří již 5 týdnů svou stávkou bojujeme za lidská práva, svobodu a demokracii ve své zemi, jsme hluboce pobouřeni událostmi posledních dnů v Rumunsku, kde proti bezbrannému lidu bylo použito brutálních mocenských prostředků.

Žádáme Vás, abyste se celou svou osobní autoritou zasadil o vyřešení této situace, zvláště vás prosíme, abyste, věren své mezinárodní pověsti, použil všech dostupných prostředků k okamžitému zastavení dalšího masakrování civilního obyvatelstva.

Jestliže k řešení této situace vyvstanou jakékoli požadavky na ČSSR, slibujeme Vám, že se maximálně zasadíme o to, aby byly v plné míře splněny. Všechnu svou důvěru vkládáme do Vašich rukou.

Studenti československých vysokých škol.

Od 18.00 hod. pořádá v Praze na Kampě Koordinační výbor pietní akt za rumunské oběti a zároveň protest proti další genocidě rumunského národa.

Masová vlna nespokojenosti se přesunula do centra země. Včerejší dopolední Bukurešť byla ve znamení velkých studentských a dělnických demonstrací, do jejichž účastníků se střílelo ze samopalů a kulometů, nasazeny byly i tanky a obrněné transportéry. Budova ÚV RKS je rovněž zaštitěna tankovou hradbou.

Šokující projev přednesl N. Ceausescu předsedou. Prohlásil, že vše je dílem zahraničních imperialistických a špiónážních služeb s cílem destabilizovat situaci v Rumunsku a vytvořit podmínky pro rozdělení země. Ceausescu konstatoval, že události měly čistě fašistický charakter, teroristické a chuligánské bandy ničily majetek lidu.

Vojenské jednotky prý projevíly velkou zdrženlivost a zakročily až ve chvíli, kdy byly těmito bandami přímo napadeny a ohrožovány. Zárok armády Ceausescu plně schválil a vysoce ocenil.

aktuality

PROHLÁŠENÍ STUDENTŮ UP OLOMOUC:

(v Olomouci 19.12.1989)

Studenti UP Olomouc reagují na krvavé události odporující základním principům lidskosti, ke kterým došlo a v současnosti dochází v Rumunské socialistické republice.

Vyjadřujeme svůj kategorický nesouhlas s prováděnou politikou vládnoucí komunistické strany v čele s N. Ceausescem. Jde o akty totální zvěle a genocidy na vlastním národě.

Naše vláda neudrzuje diplomatické styky s Izraelem a JAR v důsledku nehumánních postupů vlád těchto zemí vůči obyvatelstvu. Jsme přesvědčeni, že postupy vlád RSR tuto úroveň nelidskosti vysoce překročily a žádáme proto důrazně přerušení diplomatických styků s Rumunskou socialistickou republikou.

Žádáme naši vládu, aby na půdě OSN podala oficiální protest proti tomuto zásadnímu porušení Deklarace lidských práv.

Studenti UP Olomouc.

ZELENÝ TELEFON

Ekologická poradna a informace o všech "zelených organizacích" byla uvedena do provozu minulý týden studenty katedry Ochrany životního prostředí PŘF UK. Vše na tel.č. 297941, linka 346 - 24 hodin denně.

Číslo konta, na které lze zasílat finanční pomoc postiženým rumunským lidem, zní: 10030-15131-011 SBČS Praha 1

Sv.sl. - Včera byla zvolena nová rada ONV v Olomouci. Jsou v ní nyní jen tři členové KSC, předsedou byl zvolen 44letý neustraní J. Bezděk, navrhovaný OF. Jedním z místopředsedů je člen ČSS, 48letý bratr D. Sanetrník.

ZPRÁVA O NÁSILÍ

V Praze bylo minulý týden založeno Centrum pro informační podporu, které se bude zabývat soustředěním informací a dokumentů týkajících se represivních zásahů čs. policie proti pokojným manifestacím při příležitosti výročí 21. srpna a 28. října 1988, 15.-20. ledna, 21. srpna a 28. října 1989. Zveme všechny, kdo mají co k těmto událostem sdělit, na Koordinační výbor centra - Gymnázium Arabská 14 - Praha 6.

Nikon
OFFICIAL CAMERA
XIVth COMMONWEALTH GAMES
Auckland, 1990

PŘETLAK

NEZÁVISLÝ NEPRAVIDELNĚ STÁVKOVÝCH STUDENTŮ UP OLOMOUC
ŠÉFREDAKTOR - MILAN HANUŠ; REDAKTOŘI: M. KRYL, P. KOPFER, T. NOVÁK,
J. MAREK; GRAFIKA: YAN, JOSE, PETR J.; ROBIN; PÍŠAL - TOMÁŠ PIŇOS AND HIS
GIRLS; OSTATNÍ: TISKARŇSKÝ ŽOTIK, NOVINAŘSKÁ KACHNA
PRINT BY MTZ OLOMOUC - 0 3809022869

IVAN VYSKOČIL TED A TADY

ROZHOVOR S VÝZNAMNÝM PRAŽSKÝM HERCEM, DRAMATIKEM A SPISOVATE-
LEM U PŘÍLEŽITOSTI JHO VYSTOUPENÍ V DH OLMOUC 16.12.1989

PŘETLAK: "Pane Vyskočil, co tomu všemu vlastně říkáte?"

VYSKOČIL: "Mám velikánskou radost, že se "To" začíná vůbec nějak dít. Nějak to začíná být tak, aby "To" mohlo být třibené. To třibení je nutné a ještě dlouho to bude to hlavní, o co nám půjde. Jde o etickou stránku, humánní faktor, je to hrozné mluvit o humánním faktoru, ale člověk je a vždycky musí být angažovaný v tom, za co je odpovědný. Potom ještě půjde o další třibení, o to, co je pravda, co může posloužit - co je to pravda pragmatická a co je pravda ve smyslu filozofickém. Ale k tomu, doufám, dojde za takové dva roky, pokud budeme pracovat a nebudeme líní. Takže mám velikánskou radost, jenom bych chtěl, aby nebyli lidé, kteří budou v tomto smyslu zasloužití. Protože zasloužití je ten, který nemá radost. Z hlediska etického by to nemělo být, protože ta radost, to je ta nejvyšší odměna. Když má někdo radost, neexistují zásluhy."

Př: "V souvislosti s tím mě napadla takevato otázka: Jak byste se vyjádřil k aktuálnosti divadelních her - v tom smyslu, zda a jak dlouho bude publikum brát různé alegorie vracející se nějakým způsobem k těžké minulosti?"

V: "Já si myslím, že vůbec nebude brát. Pokud to budou alegorie, které jsou už "prošlé", tak určitě ne. To je zase otázka těch zásluh, víte? Divadlo je vždycky t e d a t a d y. A pokud něco v divadle existuje a funguje, tak je to srozumění s obecnstvím, společné téma. Divadlo není muzeum, divadlo není panoptikum. Divadlo je něco, co se děje, co pojmenovává proces a může vést k tomu, že si lidé u v ě d o m u j í. A nemusí to být vždy otázka tak zřejmě politická, může to být otázka mnohem víc existenciální. Ale nemůže to být něco minulé, nemůže to být p ř e h l í d k a z á s l u h. Domnívám se, že si teď po té stávce mnozí divadelníci uvědomili, co vlastně všechno může to divadlo být. Že divadlo může být tím společenským katalyzátorem. Že to může být skutečné dění, které oslovuje lidi, aby si u v ě d o m o v a l i. Aby nepodléhali zvykům, protože to nejhroznější je žít ve zvyku a hledat, co tomu zvyku odpovídá. To je lenost jako p o z n a n á n u t n o s t. A to je ten rozdíl mezi svobodou jako poznanou nutností a leností jako poznanou nutností. Protože každý je spíš líný než svobodný ..."

Př: "Nedávno jsme Vás konečně viděli v televizi - ve vlastním kuse "Haprdáns". Je to dokladem toho, že už nastala doba, kdy "létat je skutečně tak snadné" ?

V: "Ale vůbec ne, lidičky zlatý, já to sám ani neviděl, protože mi to nikdo neřek' a nikde jsem se o tom nedočel! Tohleto jsem tedy prošvih! Ale mám za to, že to "létání", aby bylo snadné, pro ty, kdo vědí, že "létat je snadné", to vždycky bylo. A těm, co nevědí, že "létat je tak snadné", to bude ještě velice dlouho trvat, než si vůbec uvědomí, že létat je možné. A to je to, čemu se říká kultura."

Př: "Co byste si přál v souvislosti s "nadcházejícím"? Co si myslíte, že je nutné udělat?"

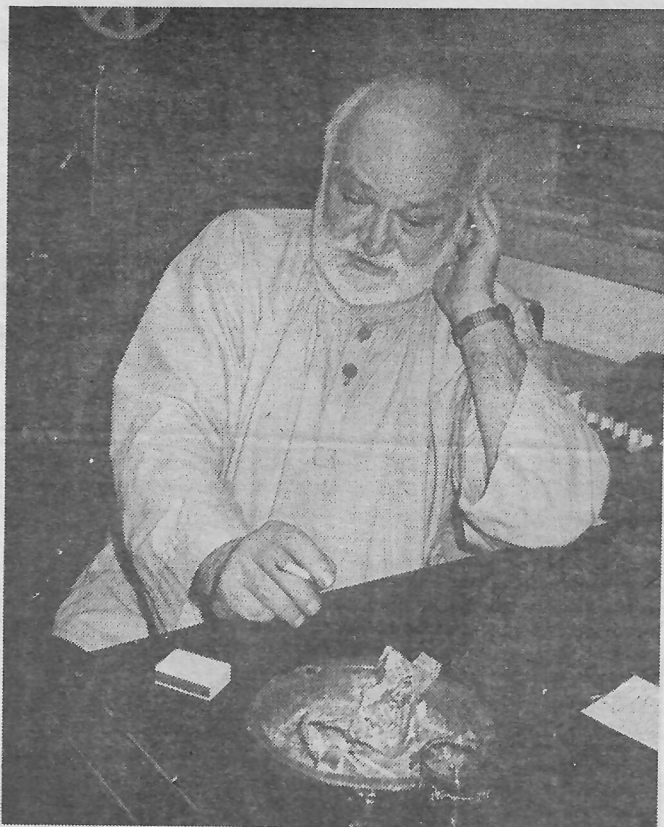
V: "Rád bych to dal nějak dohromady taky písemně, protože je známo, že co je psáno, platí, a my nejsme muzický národ, jsme spíše takoví "literární". U nás také nebyla dramatická výchova součástí obecné výchovy a z toho hlediska si říkám, že bych asi měl napsat věci, které si hraju a dostat je do literární podoby. Takže to bych chtěl, když mi pánbů zdraví dá, protože můžu umřít zejtra ... Takže jenom abyste věděli, že jsem to chtěl a že je to potom už spíš záležitost vaše, než moje."

Př: "Vím, že jste začínal jako psycholog. Co je, dle vašeho názoru, tou neúčinnější a nejnaléhavější psychoterapií nemocnému, frustrovanému národu?"

V: "Nejzákladnějším předpokladem, aby se každá psychoterapie podařila, je otevřený a srdečný vztah k lidem. A to už všichni jaksi berou jako frázi a vykašlou se na to. A přitom je to předpoklad, bez kterého je to všechno falešné a bez kterého to prostě nelze. Nedávno jsem byl na "purkynce" a uvědomoval jsem si, jak jsou mnozí lidé úředníci, jak u nás v Československu jsme snadno úřadníci. A když se to aspoň trošinku podaří zproblematizovat, aby lidé nebyli "naobědvaní", aby nebyli důležití, aby nebyli zasloužití, aby si uvědomili, že ještě žijou, že jsou trošinku přece jenom dráždiví jakožto vysoce organizovaná hmota. To znamená, že tady existuje duch jako něco, co je n a d t í m, a ne jako odvozené, ale jako něco, co by mělo být cítěné a respektované."

Př: "Povídejte si o Václavu Havlovi. Pokud je vůbec možná následující diferenciacce, pak Havel - umělec, Havel - politik, Havel - člověk."

V: "Já budu o Václavovi těžko hovořit jako o umělci, protože když se s někým setkáte jako s člověkem, a to v době, kdy vy už jste začal a on teprve začíná, těžko o něm budete hovořit jako o "pojmu", který se ustálil a usadil. Spíš o něm budete hovořit z hlediska jeho slabosti. Setkal jsem se s ním v roce 59 v redakci časopisu "Kultura" jako s chlapcem, který měl výrazný živý zájem o tehdy začínající malá divadla. Samozřejmě byli tehdy všemožně proti tomu, abych ho přijal do divadla Na zábradlí, protože se říkalo: je to syn velkopodnikatele. Ale byl "živej", měl zájem, nechtěl být velkopodnikatelem. Nemohl jsem ho přijmout jinak, než jako kulisáka, ale i tak to byl taky potom jeden z takových podstatných bodů obžaloby na mě. Ale to jsem mu nikdy neřekl. Ale proč. Jinak - je to chlapec velice plachý, a když mluvím o někom jako o nestoudném a vím, co tím myslím, tak Václav je v tomto smyslu vlastně "stoudnej". Je to člověk citlivý ve smyslu osobní odpovědnosti. Je to člověk se smyslem pro humor, který se obrací i proti němu. Jeho projevy jsou příšerné. Vypadá to, jako když neustále něco paroduje. Jako když paroduje sám sebe. A já mám skutečné obavy, že to dělá, aniž si to uvědomuje. Další moment je to, že je to člověk velice pracovitý, pořádný a pořádkumilovný, nic nenechá padnout pod stůl."

Je až úzkostlivě starostlivější. Není "nabédvanejší". A pokud jde o jeho poctivost, já nemám nejmenších pochyb. Když mi řekli, že by měl být prezident, tak to byla pro mě úleva, protože jsem se upřímně rozesmál. Nedovedu si představit z hlediska dosavadního chápání prezidenta někoho, kdo by byl méně vhodný. Ale z hlediska smyslu té funkce na ten půlrok - aby byly věci neustále znovu pojmenovávány tak, jak pojmenovávány být mají, nevidím nikoho vhodnějšího. Jako reprezentant je to blbost. Jako člověk, který za něčím jde, stojí a o něco se snaží, je to asi to nejlepší."

- Př. "Vím, že jste spolu v šedesátých letech dělali na divadelní hře "Autostop".
- V. "Máme mezi sebou jenom kontraverze. Ale proto vám říkám, jak bych byl rád, aby to, co Václav sleduje kontinuálně, mohl dokončit. Ale mimo ten "Autostop", víte, my spolu vedeme jen polemické vztahy. Ale vůbec nic to nemění na tom, že jsme lidi, kteří jsou spolu schopni existovat a mít se rádi. Já vidím tu věc jinak, teď hovořím o umění, a on taky jinak, no ale proč ne. Kvůli tomu se samozřejmě servem. Do krve, jak jinak. Ale to neznamená, že si sebe navzájem nevážíme. Hodně lidí nedokáže pochopit, že někomu nafackujete s láskou, a že předpokládáte, že když dojde k tomu, tak že on vám dá taky pár facek s láskou. A to, že spolu takhle jednáte není to, že byste byli nepřátelé. A k tomu "Autostopu". Samozřejmě, že když jsem ho musel na to "zabradlí" přijmout jako kulisáka, jiná možnost nebyla, tak jsem

věděl, že ten Vašek žádný kulisák není. Že je to velice schopný a nadaný autor. Nabídnul jsem mu spoluautorství, tzn., že jsem mu řekl: "Vašku, tohleto mám vymyšlený, ten Autostop, ale koukni, tady je takovej námět, tady jsou témata, jestli chceš, tak to zpracuj". A on to udělal. Sice jsme to pak hrát nemohli, protože to bylo moc dlouhé, nicméně jeho přínos do této hry byl tak významný, že jsem ho jako spoluautora toho "Autostopu" uvedl."

Př: "Chtěli byste to na závěr nějak shrnout nebo někomu třeba něco vzkázat a podobně?"

- V. "V této chvíli si jasně uvědomuji, právě proto jak se směju, protože člověk se začne smát tehdy, když si uvědomí ... Já oproti všem, kteří jsou spolunavržení jako kandidáti na tuto nejvyšší funkci, si uvědomuji, že ten Václav tam může být nejrealističtější, a že právě z důvodu toho smíchu, který není výsměchem, je to asi jediné možné pokračování té revoluce, která byla takto načata."

Rozhovor zpracoval Michal Kryl.

VÁŽENÍ PRÁTELE!

Vzhledem k tomu, že v poslední době se neustále množí připomínky a místy dokonce útoky vůči naší redakci za otištění mnoha článků, glos, etc., bychom vás opětně chtěli upozornit, že "Přetlak" je studentský časopis, který v žádném případě nechce dublovat žádnou oficiální tiskovinu. Tím více nás mrzí, že v období, které je nazýváno "veselou revolucí", jakýkoli náš vztah k studentské recesi a neochopení.

OZNÁMENÍ STÁVKUJÍCÍM STUDENTŮM UP:
Stávka trvá i přes vánoce!!! Na Filozofické fakultě bude omezený počet lidí (Stávkový výbor a dobrovolníci), kteří budou udržovat všechny funkce, které v normálním chodu. Se všemi ostatními se sejdeme 3. ledna 1990 na hale UP (viz plakáty), kde bude upřesněn náš další postoj k aktuální situaci. S ledujte po dobu svátků jednatel nás den zvolení prezidenta republiky vystoupí Martin Mejstřík v televizi.
POZOR! Není vyloučen návrat zvrát situací v případě převratu. Se sejdeme 3. ledna 1990 u Wienera, Rathausu ve Vídni. Náš časopis by měl pokračovat pod názvem Der Oberkress.
Stávkový výbor UP.

Radostně prožít prvních svobodných
světůk vnočních
přeje všem
redakce

JACI VLASTNĚ JSME?

"Proboha, lidi, nemačkejte se tady u vohodu, běžte si stoupnout zpátky na parkoviště! Nebojte se, všichni se tam dostanete..."

Kam? Přece do mimořádného rychlíku - směr Praha, kterým se přepravovali studenti UP na demonstraci na podporu kandidatury V. Havla.

Je úterý 19. prosince 4 hodiny ráno. Kdo poslechl a vrátil se na parkoviště/místo srazu/, prohloupil. Kdo uvěřil informaci, že do vlaku se bude pouštět až o půl páté, prohloupil. Skutečnost byla taková, že o čtvrt na pět byla všechna sedadla ve vlaku obsazena. U každých dveří do vagonu stál student, který řídil klidný průběh nastupování ostatních... Vlak je konečně plný, ale uprostřed je ještě jeden poloprázdný vagon. Paťka morgána? Ne vagon, do něhož řadový smrtelníci nesmějí. Proč? Proto! Tuto vyčerpávající odpověď jsem dostala od hlídky u dveří. Ať žijí záhadná rezervé!

Možná se ptáte, proč tohle všechno tady ličím. Abych si vylila rozhořčení nad tím, že jsem nechytla volné místo? Abych ukázala na neschopnost organizátorů zvládnout akci? Omyl, ani jedno ani druhé. Jde mi spíš o jeden přetrvávající rozpor v našem jednání, který je bohužel stále dost markantní. Rozpor mezi tím, co vykřikujeme na demonstracích a čím se v životě řídíme. Voláme hesla o demokracii, lásce, jednotě, podpoře a doslova pár hodin nato jsme schopni se ušlapat, jen abychom získali osobní výhodu - třeba právě sedadlo ve vlaku. Zpáteční cesta z Prahy budiž toho dokladem.

... Údaj na pragotronu na hlavním nádraží v Praze bledne pod upřeným pohledem stovek párů očí. Kdy už se konečně objeví vytožené číslo nástupiště? Ozývá se nervózní funění a pomyslité podupávání kopyty. Jde do tuhého. Start! Zvedá se oblak prachu, země zaduní pod dusotem mnoha párů nohou v klucích se chodbou k nástupišti. Vše živé, co nejde s námi, je smeteno.

Konečně ve vlaku. Všimám si, že na sedadlech jsou vesměs rozvaleni kluci, holky sedí na zemi. Při dobré vůli by se vedle sebe na jedno sedadlo vešli i tři hubení lidé, s kamarádkou sedíme na opěradle, takže máme přehled. Nějaký kluk nám uvolnil své místo, tak se střídáme ještě s jednou holkou v sezení. Bohužel nikoho naše metoda střídání neinspiroje. Dva hoši opouštějí svá přízemní stanoviště a drápou se do výšek - uléhají tam, kam se obvykle odkládají kufry. A již se opičími skoky stylem "všechny volné plošky pošlapou naše nožky" blíží jiní dva zdatnější jinoši. Proskáčou se až ke dveřím, kde jim i jiným tvrdohlavým už asi po padesáté během posledních tří minut uhýbá dívka sedící na zemi.

Chlapci proniknou k WC, odkud se za chvíli vracejí se zoufalým "Tady je taky zamčeno!". Prý se už propáli třemi vagóny, ale všude je WC nedobytné. Připomínají mi silně chlapečka ze Šimkovy povídky "Moje první jízda tramvají". I oni mají smůlu, protože vlak staví až na konečné.

Konečně celý vlak usíná a já jen doufám, že zároveň se všemi změnami, které teď ve státě probíhají, se změni i naše charaktery - odnaučíme se sobectví, vypočítavosti i egoismu ve vztahu k ostatním.

Nedá mi, abych si nevzpomněla ještě na jednu příhodu ze společného setkání na hale, kde byli kromě studentů přítomni i dospělí. Stála jsem opřená o zábradlí nahoře na tribuně, těsně pode mnou seděli tři osmnáctiletí kluci. K jejich řadě se davem propaly dvě starší paní, které hledaly místa k sezení. Poprosily studenty sedící ve zmiňované řadě, jestli by se neposunuli. Tak se uvolnilo jedno místo, přičemž druhá žena zůstala bezradně stát. Čekala jsem, že kluci automaticky vstanou a pustí sednout i jí. Nestalo se tak, a když jsem jim to navrhla, nevrle mi odsekli, že na protější tribuně je místa dost. Chvilí jsem se nezmohla ani na popel, ale potom jsem si s kluky začala vyměňovat názory. Obě paní vstaly, poděkovaly mi za zastání a řekly, ať toho nechám, že už si obrázek udělaly a že půjdou jnam. Nejhorší na tom bylo, že až potkají své známé, tak neřeknou dva kluci se k nám ohovali neurvale, ale spíš - študáci nás nepustili sednout a tím do toho nevědomky zahrnou studenty z celé univerzity. Navíc mě mrzí, že často ztrácíme zbytečně podporu lidí, kteří nám jinak věří a jsou ochotni se za nás postavit.

Martina Coufalová

DEMENTI

Ti z olomouckých studentů, kteří 21. prosince v noci sledovali vysílání druhého programu ČST, byli šokováni. Michael Kocáb zde na otázku reportéra, z čeho má v těchto dnech největší strach, odpověděl, že má hrůzu z takových lidí, jako byli ti, kteří před OV KČV v Olomouci křičeli: "Pojďte ven, pověsíme vás". Zprávu o této události chceme prostřednictvím TV rozhodně dementovat. Při příležitosti stavění zdi z papírových krabic před budovou OV KČV docházelo k pokusům o provokace. To je pravda. Jenže před touto budovou jsou již čtrnáct dní rozmístěny studentské hlídky, které každému pokusu o provokaci důsledně za použití nenásilných metod čelí. Tak bylo např. v noci z 8. na 9. prosince zabráněno pokusu neznámých mladých lidí přimalovat na zeď šibenici. Organizace celé akce byla oceněna i za strany OV KČV. Tušíme, kdo za pokusy zdiskreditovat naše hnutí stojí. Zatím se nám pokusům těchto lidí podařilo zabránit. Znovu zdůrazňujeme, že k takové události, která byla dnes v TV prezentována, nedošlo. Budova OV KČV je v těsném sousedství areálu kolejí a pomíneme-li studentské hlídky, něco takového by pozorností studentů na kolejích bydlících neuniklo. Uvědomujeme si obrovskou morální zodpovědnost, kterou na sebe studenti vzali a gnažíme se podle toho jednat. Rádi bychom tímto zároveň apelovali na své spoluobčany. "Zabranme provokacím, zatarasme cestu lidem, kteří morálně čistého hnutí zneužívají ke svým zlástným vlastním cílům, k vyřizování osobních účtů. Nedopustíme, aby se na sametu naší revoluce objevily trhliny.

22. 12. 1989

stávkový výbor UP Olomouc

Okamžitě po odvysílání výše zmíněné televizní relace jsme se s Michaelem Kocábem spojili a vysvětlili mu situaci. Pan Kocáb vyjádřil své politování a přislíbil, že naše prohlášení přečte v dnešním vysílání ČST, pravděpodobně v příloze TN. Zároveň ovšem plně stojí za obavami, které vyjádřil, totiž za obavami za zneužití celého hnutí, nezdravého radikalismu a provokací. Michael Kocáb vyslovil stávkovému výboru UP Olomouc poděkování za jeho reakci na své vystoupení.

Tomáš Zábranský

BUDETE HRÁT, CO CHCEME!

Rozhovor s Vladimírem Mišíkem a členy skupiny Etc... po koncertě ve sportovní hale 20.12.89

Red: Jak se vám líbí Olomouc a dnešní atmosféra v sále?/celé skupině/
Všichni: Jednomyslně: Bezva!

Red: Zeptám se Standy Kubeše-bydlel jsi nějaký čas v Olomouci, jak to tu vypadalo v roce 68?

Kubeš: V osmašedesátém to byla jiná planeta, stálo to za hovno, teď to snad bude lepší. A k té dnešní atmosféře bych to trochu rozvinul, já jsem byl tak nadšený, já bych tancoval na tom podiu jako ti lidi dole, ale neměl jsem místo. Takhle se má muzika dělat! Celý léta nás srali tím, že nám řekli-musíte hrát tohle a tohle a ty lidi srali zrovna tak, protože když se zvedli a začali tleskat nebo běhat po sále, tak je servali a „musíte si sednout anebo vypadněte!“, najednou dneska začnou tančit lidi, začnem tančit my a všechno je v pohodě.

Red: Co si teď o tom všem myslíte?

Mišík: Na to se těžko odpovídá. Já si o tom nemyslím skoro vůbec nic, protože to člověku vlastně nedochází. Prožívám to jako sen, pořád se probouzím...

Michal Prokop: /účinkující na tomtéž koncertě/: V 70. letech jsem byl trochu mimo, byla to doba mé absence. Nevěřil jsem, že se něco změní, byl jsem spíš pesimista, nevěřil jsem, že se to ho dožiju.

Red: Jardo /J. Nejezchlebovi, violoncellistovi/, mohl bys nám popsat svůj nástroj, pro laiky je to deska široká 20 centimetrů, nad tím struny, pod tím snímáč..

Nejezchleba: Klasické violoncello se snáz rozbije. Rozšlápně. Právě proto jsem si pořídil tohle „žehličí prkno“, které se hned tak nerozbije. A hraje to v podstatě skoro stejně, není líp.

Red: V roce 83 vám zakázali hrát, poté co jsi údajně v Lucerně prohlásil: „Dejte si pozor, je tady dozor!“

Mišík: Už si nepamatuju, co jsem kdy prohlásil. Nešlo ani tak o ten koncert, jako o sledování celé kapely, byli jsme připraveni „k odstavení“. Nehodili jsme se. Byla to klasická doba temna-pálit knihy a takhle spálit symboliky i muziku.

Red: Koho podporujete ve volbě prezidenta?

Všichni: sborově/ HAVLA !

Red: Proč?

Mišík: Jiný člověk nebude garantovat průběh svobodných voleb. Je to jediný kandidát, ví přesně, o co jde-to cítíme, myslím, všichni stejně a ať už po svobodných volbách bude prezidentem kdokoli, tady bude demokracie a „normální existování“ jako kdekoliv na světě.

Red: Všichni víme, co se stalo v Rumunsku...

Mišík: Je to zruďné a v podstatě to böhůžál staví mezi pojmy komunismus a fašismus rovnítko. Není to reakce civilizovaných lidí. Je to šílené, odporne, neuvěřitelné zvláštěv době, kdy se dožijeme nového tisíciletí, kdy se blížíme ke zlomu, kdy se lidstvo v jakémsi pudu sebezáchovy m u s í s c u k n o u t ! A zatím tu existují takovéto lokality, skanzeny hrůzy.

Red: Zežili jste rok 68, víte, co následovalo. Co byste nám v tuto chvíli doporučili, čeho se máme vyvarovat?

Mišík: Nedejte se ukolébat. Ničím. Tenkrát nám v těch sedmašedesátých letech bylo kousek po kousku té svobody ukrajováno, s hrůzou jsme viděli, jak se měsíc po měsíci utahuje šroub. Najednou nebyla jednota mezi lidmi. Podstatné a důležité je, že studenti dál stávkují. Pozornost je tak soustředěna na mládež a není to jednoduché rozbít.

Red: Zanechme už politiku, kdy vyjde nová deska Etc..?

Mišík: Tu desku jsme dotočili vlastně symbolicky- 17. listopadu letošního roku a jak jsme šli ze studia, hned jsme se přidali k manifestaci, ale protože jsme už přece jen „zkušenější“, včas jsme vypadli a nedostali jsme. S termínem vydání desky je to problém, poněvadž nikdo neví, jak na tom bude Supraphon.

Jak je to teď u vás s autorstvím skladeb, kdo se na čem podílí, s kým spolupracujete?

Mišík: Zůstali jsme u osvědčených kvalit. Texty opět -Dědeček, Šrut, něco i Merta. Hudhu děláme, jak jsme byli zvyklí, něco já, něco dohromady.

Red: Vytáhli jste něco takříkajíc „ze šuplíku“?

Mišík: Jistě, hrajeme asi tři skladby dříve „pozastavené“, na desce by se měly objevit.

Red: Jaké změny očekáváte ve vaší branži v budoucnu?

Mišík: Hlavně budem hrát, co chceme.

Red: Děkujeme.

Ptali se :H. Hlavenka
T. Novák
M. Kryl

ODBORNÍK

pro kulturu

Otráveně jsem vešel do kuchyně v pyžamu, kde rodiče a Dana pili už svou odpolední kávu.

"To nejsou dobré sny. Musíš si dát pozor. Znáš JE."

"Znám, mámi," lhal jsem. "Celý život jsem nedali pokoj."

"Já vím," řekl jsem pravdu a šel se umýt.

Před pár dny mluvili v Ostravě na ideologické konferenci o mně. Nemají mě rádi. Prý je nebezpečí, že se objevím v Severomoravském kraji. Za rodiče snad mohu. Na festival do Valašského Meziříčí už ne. Byli tam. Byli i v Olomouci za ředitelem Parku kultury, ať svým podřízeným mě zakáže. Od podzímka tu nesmím hrát. 17.11.1976 přišel na představení lidových písní pan Tylšar, kulturní pracovník okresního národního výboru, který býval učitelem v Kozově, vesnici vedle Bouzova. Ptal se mě, jak to, že nemám PÍSEMNÉ OPRAVNĚNÍ ke zpěvu lidových písní a POVOLENÍ KE VSTUPU do Severomoravského kraje. Pečlivě si opisoval údaje z mé občanky. Snažil jsem se mu vysvětlit, že cenzura byla zrušena a povoleno ke zpěvu lidových písní a ke vstupu do nějakého kraje se nevzdává, že každý občan má právo svobody pohybu a umělecké realizace. Odvětil, že to není pravda. To by pak mohl KAŽDÝ jezdit kam chce a zpívat, co se mu chce. Čímž říkal, že zákony jsou věc jedna a rozhodnutí úřadu věc druhá. Viděl prý představení Josefa Nose. Jelikož se zůl na jevišti, tak proti němu ZAKROČIL a poslal ztížnost na agenturu. Rázem byl Nos na dlažbě. Po takových řečech se mi zdálo hloupé mluvit o umělecké pravdivosti, síle výpovědi a záměru. To cítilo publikum. On jenom duněl. Když jsem byl na jevišti, hrabal se v zákulisí v mých textech, které jsem nezpíval a dělal si výpisky. Pak mi vysvětloval části těchto mých textů. Nebavil jsem se s ním. Nevím co v Kozově učil, ale muselo to vypadat. A tento člověk budí v Olomoucké kultuře hrůzu. Chodí po představeních a legitimuje hudebníky. Luboši Andrštovi, našemu nejlepšímu kytaristovi řekl, že svou hudbou debilizuje mládež a několik jiných lichotek.

Když v druhé půli odcházel, musel kolem mne sálem. Tak jsem ho publiku představil. Nastalo ticho a zazněl ostrý potlesk, když se za pohledu všech a mého mlčení doprodíral k východu. Pak prý stál venku pod oknem a poslouchal. Měl na sobě šedě hnědý oblek, trochu ušmudlanou košili a laciné polobotky. Jízlivý úsměv a chování vřravě důvěrné, pod paží ochmatanou aktovičku, do které mu zřejmě panimáma dávala svačinku na šichtu. Třeba před ní utíkal a mstil se. Pečlivý úředník. Chápe funkci svého úřadu a nechápe jeho smysl. Kolik takových Tylšarů nad naší kulturou úřaduje?

z knihy "Utkání se skálou č.1 aneb Konec desáté sezóny v hotelu GPZ
/GPZ - cela předběžného zadržení/
Jaroslav Hutka - Praha 1977

" VYDRŽET, AŽ TO DOPADNE, JAK CHCE! "

Jaroslav Tylšar, ředitel Okresního kulturního střediska v Olomouci

10. 10. 1985 přišel s. Tylšar do Divadla hudby OKS Olomouc s pracovníky Státní bezpečnosti "zasáhnout" účinkujícím zpěvákem Karlu Plíhalovi /vystupoval na základě smlouvy umělecké agentury KSS Ostrava/. Při té příležitosti prohledávali pracovníci StB s J. Tylšarem spisovnu Divadla hudby. Plíhalův koncert měl nadprůměrnou uměleckou úroveň. Od té doby v DH Karel Plíhal nevystupoval. /Svědkové: Karel Plíhal, Milena Tučná, Duna Šimáčková - pracovnice DH-OKS /.

Jaroslav Tylšar je znám jako aktivní průvodce a ochotný pomahač Státní bezpečnosti při zásazích v Divadle hudby už z dob svého inspektorování na odboru kultury ONV Olomouc. Prvním jeho počinem /resp. tak jsem ho poprvé poznala osobně i já/ byla snaha o umlčení zpěváka Jaroslava Hutky, který měl právě v olomouckém DH jedno z posledních vystoupení. Po návratu z Olomouce do Prahy byl pak vzat do vazby. Vyslovuji nedůvěru řediteli OKS Jaroslavu Tylšarovi za postoj v souvislosti s podpisovou akcí na podporu OF a studentů a generální stávkou. Ředitel Tylšar nám vyhrožoval, že naše petice, adresovaná sdělovacím prostředkům, se ocitne "někde úplně jinde". O což se také sám přičinil. Jeden exemplář podpisového archu si svévolně přivlastnil. Žádali jsme o vrácení, lhal, že jej má doma. Jakým právem jej nosil domů, když signatářem nebyl? Rozhodně protestují proti nebezpečí represí, jež nám tímto nečestným a zákeřným jednáním mohl způsobit. Ovšem - na generální stávku šel s námi a zpíval spolu s námi písně téhož Jaroslava Hutky, o němž se zde zmiňuji.

Konečně vyslovuji nedůvěru řediteli J. Tylšarovi jako soukromá osoba soukromé osobě. Znáám ho jako ochotného spolupracovníka Státní bezpečnosti. V roce 1983-1984 přispěl jeho "odborný posudek", vypracovaný na pokyn Státní bezpečnosti pro Okresní prokuraturu v Olomouci nemalou měrou k odsouzení skupiny mladých katolíků pro paragraf 100 - pobuřování. Mezi nimi byl odsouzen i můj syn Ivan Šimáček, tehdy 18 letý. Na popud StB neměl odmaturovat /díky statečnosti třídní prof. se tak nestalo/, vojenskou službu nastoupil s podmíněným trestem a vidinou šikanování, odvolací řízení u Krajského soudu v Ostravě v r. 1984 absolvoval ve vojenském, soud samozřejmě odvolání zamítl, odvolání u generální prokuratury CSR a presidenta G. Husáka dopadlo stejné negativně. Průběh dalších útrap vojny si lze rovněž domyslet. Rozsudek byl zrušen až na základě amnestie presidenta v r. 1985. /Svědkové: Marie Havranová, Pavel Kvapil, Tomáš David, Tomáš Važan, Ivan Šimáček ml., ad. - odsouzení, svědkové obou procesů: D. Šimáčková, sourozenci Kvapilovi, Kubečkoví, Vl. Malýk, V. Burian ml., ad.

Duša Šimáčková, pracovnice DH-OKS

PŘÍPAD LEUKY NOVOTNÉ

Dopravní podnik **DP** města Olomouce

771 10 OLOMOUC; POŠT. SCHR. 133 TELEFON 24741

Universita Palackého
Pedagogická fakulta

Žerotínovo nám.2

O l o m o u c

Váš dopis značka / ze dne

Naše značka

Vytizuje / linka

Olomouc

Věc pracovně politické hodnocení - k přihlášce na VŠ

s.Lenka Novotná, nar. 30.10.1967, byla přijata do našeho podniku po absolvování gymnasia dne 25.8.1986. Po dvouměsíční nástupní praxi byla zařazena na funkci ekonomický pracovník a účetní střediska. Do uvedené funkce se rychle zapracovala a získala potřebný přehled. Pracovní povinnosti a úkoly plní samostatně a bez připomínek nadřizovaných. Povahy je přímé, má smysl pro humor a v kolektivu spolupracovníků je oblíbena.

s. Novotná pochází z dělnické rodiny. Je bezpartijní, je členkou SSM a ROH bez funkce. Má velmi kladný vztah k dětem. Několik let působí jako oddílová vedoucí PO a v letním období jako vedoucí v PT.

Jmenovaná je svobodná, má sníženou pracovní schopnost pro nevyléčitelnou oční vadu.

V celku lze hodnotit dosavadní pracovní činnost a politické postoje a vztah ke společenskému zřízení s. Novotné velmi kladně. Jmenovaná má všechny předpoklady pro úspěšné zvládnutí vysokoškolského studia.

Vedení Dopravního podniku města Olomouce plně deperučuje kladné vyřízení žádosti a přijetí ke studiu přesto, že z hlediska současné i perspektivní potřeby kádrů není absolvování uvedeného studia pro organizaci potřebné. Organizace tedy nemůže udělit souhlas ve smyslu §1 odst. 2 vyhlášky MŠ č. 140/1968 Sb. a nebude pracovníci poskytovat náležitosti podle této vyhlášky.

DOPRAVNÍ PODNIK
MĚSTA OLOMOUCE

V l č e k Václav
ved. útvaru *[převzato]*

V roce 1986 požádala pracovnice Dopravního podniku Olomouc Lenka Novotná vedení podniku o doporučení ke studiu na Pedagogickou fakultu. Vedení podniku s její přihláškou souhlasilo s podmínkou, že jí nebudou platit studijní volna. Jmenovaná odevzdala na kádrovém oddělení podniku všechny požadovaný materiál včetně přihlášky, která měla být odeslána vedením podniku. Pak již jen čekala na pozvání k přijímací zkoušce. Čekala, ale marně. Bylo jí jasné, že pan Vlček, který byl vedoucím kádrového oddělení o ní ví, že je k a t o l i č k a, která se za své přesvědčení nikdy nestyděla, jí to určitě napsal do posudku a proto nebyla ke zkoušce ani pozvána. Jaké bylo však její překvapení, když ve svých nedávno "odtajněných" materiálech našla i neodeslanou přihlášku na PdF. Pan Vlček, který byl před třemi lety předsedou ZO KSČ a současně i kádrovým referentem, sám o své vůli rozhodl, že přece nepohodlná katolička studovat nepůjde. A já se ptám, jak mohl rozhodnout o životě mé dcery, které jsem dala život, snažila jsem se jí vychovávat tak, abych se nemusela stydět za to, že je věřící, lásce k lidem a k naší vlasti. Kdo mu dal právo a pověřil ho rozhodovat o životních cestách druhých a kdo za to spolu s ním zodpovídá? Do dnešního dne se jí nejen neomluvil, ale ani nepokusil vysvětlit p r a v d i v ě proč vůči ní takto postupoval.

matka